

Максимів Володимир Петрович

Гірничий інженер, академік УНГА, фахівець газової промисловості, керівник галузі

Народився 12 липня 1928 р. у с. Шульганівка Чортківського району Тернопільської області. Після закінчення у 1952 р. гірничопромислового факультету ЛПІ працював на інженерних посадах Опарського промислу, а з 1953 до 1956 р. — головним інженером Опарського укрупненого промислу об'єднання «Укргаз».

У 1956 р. його призначили головним інженером, а наступного року — директором Шебелинського укрупненого промислу, в 1959 р. — начальником Шебелинського ГПУ.

Володимир Максимів брав участь у розробці та реалізації таких новаторських рішень, як експлуатація багатопластового родовища з великим поверхом газоносності свердловинами з єдиним фільтром, кушова система збирання газоконденсатної продукції зі свердловин, що дозволило запровадити на групових пунктах низькотемпературну сепарацію, автоматизувати технологічний процес, підвищити продуктивність праці.

Він був одним із авторів запровадження технології використання хлористого кальцію замість дорогого й токсичного мета-

нолу. Під його керівництвом уперше в колишньому СРСР була запроєктована та змонтована пересувна блоково-комплектна установка збирання і підготовки газу, завдяки якій прискорено введення Єфремівського ГКР, на Шебелинці споруджено перший великий газопереробний завод.

У 1967 р. В. П. Максиміва призначили на посаду головного інженера виробничого управління (пізніше — об'єднання) «Укргазпром», протягом 1983–1994 рр. працював його начальником. З ініціативи Володимира Петровича була розпочата модернізація сепараційного обладнання для підвищення ефективності роботи з підготовки газу, яке згодом стало зразковим і почало використовуватися у всіх регіонах. Для підвищення надійності функціонування надглибоких свердловин із високими тисками їх почали оснащувати пакерним устаткуванням, а для оптимального розміщення підземних сховищ — вивчати сезонну нерівномірність споживання газу регіонами України.

Під керівництвом Володимира Максиміва на початку 90-х рр. ХХ ст. було модернізовано Шебелинський ГПЗ із використанням інноваційних технологій і обладнання американської компанії «Basic», що дозволило вперше в Україні розпочати виготовлення сучасних високооктанових марок бензину.

Він — учасник ліквідації наслідків Чорнобильської аварії.

Володимир Петрович був членом редколегії журналів «Газовое дело», «Газовая промышленность», «Нафтова і газова промисловість», автором та співавтором восьми винаходів, низки наукових статей і книги «Автоматизація газового промислу». Він був почесним професором ІФНТУНГ, учасником восьми міжнародних газових конгресів. Нагороджений орденами і медалями СРСР, орденом «За заслуги», почесними грамотами Президії Верховної Ради України та РФ. Лауреат премії ім. акад. І. М. Губкіна.

Помер 26 травня 2003 р.

Максимів Мирослав Михайлович

Гірничий інженер, фахівець у сфері розробки нафтових і газових родовищ, управлінець

Народився 2 грудня 1922 р. у с. Вербіївка Зборівського району на Тернопільщині. Після закінчення школи з 1936 р. навчався в Тернопільській гімназії.

Протягом 1944–1947 рр. під час проходження військової служби в складі будівельної організації технік М. М. Максимів брав участь в освоєнні Єлшанського газового родовища (Саратовська область) та спорудженні газопроводу Єлшанка–Саратов і МГ Саратов–Москва.

Демобілізувавшись з армії, в 1947 р. Мирослав Михайлович вступив до Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1952 р. і одержав кваліфікацію гірничого інженера з розробки нафтових та газових родовищ. Із цього часу він продовжив свою професійну діяльність на нафтогазовидобувних підприємств України. Протягом 1952–1956 рр. обіймав поса-

ди начальника газової дільниці та начальника компресорної станції Бориславського управління газолінових заводів.

Упродовж 1957–1963 рр. Мирослав Максимів був начальником дільниці та головним інженером Радченківського газопромислу, а в 1963–1966 рр. — головним інженером Олишівського районного управління газопроводів, де, зокрема, брав активну участь у створенні першого в Україні підземного сховища газу.

З 1966 до 1970 р. він працював на посадах заступника начальника управління з підготовки нафти та заступника головного інженера з видобутку газу в НПУ «Радченкове». З 1970 р. і до виходу на пенсію в 1987 р. був заступником начальника виробничого відділу з видобутку газу об'єднання «Укрнафта». Завдяки його зусиллям підприємство протягом багатьох років видобувало п'яту частину українського газу та газоконденсату.

Мирослав Максимів зробив вагомий внесок у розвиток газової промисловості країни. Він брав участь у становленні газової галузі на Полтавщині, зокрема такого важливого напрямку, як підземне зберігання газу. Також долучався до вирішення основних технічних проблем експлуатації Радченківського, Глинсько-Розбишівського, Гнідинцівського, Рибальського нафтогазових та Космацького, Росільнянського й Іванківського газоконденсатних родовищ.

Нагороджений медаллю «За трудову доблесть». Йому також присвоєно почесне звання «Відмінник нафтової промисловості СРСР».

Помер 25 січня 2012 р.